

Ale strach jí nahánělo především to, že Lorenzin stav se jí zdál povědomý.

Rytíř vzal mladou ženu do náruče a následovaný Nanette a Jeanem ji nesl pryč. Jen co přešli ze sálu do chodby, Diana se postavila před vylekaný dav, urovnala si šaty a do úzkostlivého ticha pevným hlasem zvolala: „Všechno bude v pořádku, milí hosté, moji milí přátelé. Na mladou osamělou vdovu toho dnes bylo příliš. Určitě by nechtěla, abychom zábavu v tak příjemném podvečeru ukončili... Dámy a pánové, prosím, pokračujeme dále. *De la musique, s'il vous plait!*“

11.

Když zjistil, že to omdlela Lorenza, držel se vévoda Anne de Montmorency ještě víc vzadu. Až včera konečně pochopil, že Diana žádala Jeho Veličenstvo o pomoc nikoliv s Lorenzou, ale s nějakou úplně neznámou dívkou. Ta zvěst v něm podněcovala celkem obyčejnou zvědavost, a jen co mu vévodkyně de Brézé před chvílí představila Giselle, nemohl se zbavit pocitu, že tu tvář už někde viděl. Dlouho si Giselle zkoumavě prohlížel, ale nedokázal si vzpomenout. Byl si však jistý, že už ji někde viděl, a věděl, že si dřív nebo později vzpomene.

Na Anet dnes ale nepřišel tak rychle kvůli této neznámé. Dopis, který ráno dostal od Lorenzy, ho vzrušil až do morku kostí, a potom, co si ho ještě jednou přečetl a navždy se mu vryl do paměti, ho musel okamžitě spálit. Nikdo jiný nesměl číst, jak ta žena otevřeně vyjádřila svoji planoucí touhu. A on tušil, že to v ní je!

Doufal, že až po plese utichne celý zámek, nenápadně proklouzne k té malé lombardské pokašitelce a bude se moct

dožadovat splnění jejích příslibů. Žádná žena si nesmí zahrávat s křehkými mužskými city, pokud je nemíní opětovat.

Proto teď Lorenzinu nevolnost připisoval rafinovanému plánu, díky němuž se setkají dřív, než ples skončí. To pochopil úplně jasně. Musí jen vystihnout vhodný moment, aby se za ní mohl vydat.

12.

Jen co znovu začala hrát hudba, Sophie využila chvíle, kdy se o ni nikdo z přítomných nezajímal, a vyklouzla z tanečního sálu do chabě osvětlené zadní haly. Tam se rozběhla a zastavila se až venku nedaleko fontány. V těsné šněrovačce lapala po dechu a doufala, že si v chladivém večerním vzduchu trochu oddychne. Vždyť slunce už dávno zapadlo.

Aby se lépe osvěžila, vytáhla z kapsy v záhybu sukně Dianino jablíčko s parfémý. V tu chvíli z něj vypadl malý papírek. Když ho zvedla, překvapeně si přečetla vzkaz: *Potkáme se o půlnoci v zahradě*. Podle stejného písma usoudila, že je od Marcela, ale netušila, kdy a jak jí ho tam mohl dát. A jak je možné, že ho nikde nevytratila. Vždyť ho dnes pořádně zahlédla až před chvílí, když křísil Lorenzu.

13.

Tmavým úzkým schodištěm zámku se nahoru sunula malá skupinka lidí. Jako první kráčel vysoký Jean a se svícnem v ruce osvětloval cestu. Kvůli zadním schodům nebylo nutné zapalovat svíčky. Stačilo, že hlavní místnosti a přední část domu osvětlovaly lucerny.